

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 43/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu Libora Duřu a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa (sudca spravodajca) predbeřne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Dianou Treřčákovou, PhD., Thurzova 6, Kořice, ktorou namieta poruřenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 10 C 167/2015 z 2. novembra 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2020 osobne doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

advokátkou JUDr. Dianou Treščákovou, PhD., Thurzova 6, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 167/2015 z 2. novembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 167/2015 v procesnom postavení žalovaného, proti ktorému sa obchodná spoločnosť ZAGRO Michalovce, spol. s r. o. (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala zaplata sumy 4 676,01 € s príslušenstvom. Vo veci bolo meritórne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 167/2015 zo 6. novembra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 79/2016 z 23. februára 2017 a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 167/2015 z 26. októbra 2018 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 72/2019 z 13. mája 2020. Citovanými rozhodnutiami bola žalobkyni proti žalovanému priznaná 100 % náhrada trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Okresný súd následne uznesením č. k. 10 C 167/2015-429 z 1. októbra 2020 (ďalej len „uznesenie z 1. októbra 2020“) vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania v sume 5 381,85 €.

4. Proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 bola podaná sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením tak, že túto zamietol ako nedôvodnú.

5. Napadnuté uznesenie okresného súdu považuje sťažovateľ za nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia. V konkrétnostiach uvádza, že v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 predniesol námietky týkajúce sa nesprávneho, resp. neodôvodneného priznania náhrady trov konania, keďže náhrada bola priznaná aj za úkony právnej služby, ktoré žalobkyňa nepreukázala, a náhrada za tieto úkony bola žalobkyni už priznaná v iných konaniach (konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 19 Cpr 1/2014

a sp. zn. 16 C 147/2014, predmetom ktorých bola rovnaká skutková situácia). Sťažovateľ zdôrazňuje vzájomnú previazanosť sporov a uzatvára, že vzhľadom na dĺžku porád klientov s právnym zástupcom bolo možné konštatovať, že predmetom rokovaní v konaniach vedených pod sp. zn. 19 Cpr 1/2014 a sp. zn. 16 C 147/2014 bolo aj „*konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 10 C 167/2015.*“.

6. Sťažovateľ ďalej poukázal na rozhodnutie ústavného súdu vydané vo veci sp. zn. IV. ÚS 83/2018, podľa ktorého „*každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trov právnej služby*“, a zdôraznil, že každý jeden úkon bolo nevyhnutné hodnotiť jednotlivo s ohľadom na jeho účelnosť a preukázateľnosť. Poukazuje ďalej, že v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sa pridížal aj záverov ústavného súdu prezentovaných vo veci sp. zn. I. ÚS 207/2019 (nález ústavného súdu z 26. septembra 2019), podľa ktorých sú za trov konania považované iba tie výdavky, ktoré holi súdu riadne preukázané, pričom trov vynaložené sporovou stranou musia byť v príčinnej súvislosti s jej procesným postojom k predmetu konania. Na podklade uvedeného sťažovateľ uzatvára, že pre naplnenie zákonnej definície trov konania musí byť odôvodnený výdavok súčasne aj účelne vynaložený. Účelnosť možno objektívne konštatovať v prípade, ak bol výdavok pri sledovaní legitímneho cieľa vynaložený iba v nevyhnutnom a všeobecne akceptovateľnom rozsahu. Podľa sťažovateľa žalobkyňa riadne nepreukázala trov konania a ani nedokázala ich účelnosť a nevyhnutnosť.

7. Sťažovateľ namieta, že žalobkyňa si v súvislosti s poradou zo 16. januára 2015 zároveň uplatnila aj nárok na čiastočné späťvzatie žaloby z 20. januára 2015. V tejto súvislosti argumentuje, že k predmetnému úkonu došlo z dôvodu, ktorý nemal svoj pôvod v právnych úkonoch sťažovateľa. Naopak, uvedeným právnym úkonom žalobkyňa naprávala to, čo neuviedla správne, a preto následné uplatňovanie náhrady aj za tento právny úkon a jej priznanie okresným súdom „*hlboko odporuje rozumnému usporiadaniu vzťahov i odôvodnenosti daných trov.*“.

8. Sťažovateľ v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom namietal aj iné pochybenia okresného súdu pri výpočte trov konania,

ktoré smerovali iba k zbytočnému navyšovaniu trov a neoprávnenému zvýhodňovaniu žalobkyne, pričom tieto sa dotýkali „*nesprávneho výpočtu náhrad za cestovné a straty času, ale aj iných úkonov, ktoré na seba obsahovo aj účelovo nadväzovali avšak aj tak vychádzali z iných koeficientov, čo bolo v rozpore s logickým a teleologickým výkladom relevantných ustanovení právnych predpisov.*“.

9. Sťažovateľ poukazuje aj na procesné pochybenie spočívajúce v tom, že uznesenie okresného súdu z 1. októbra 2020 bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou Bc. Evou Mackovou, pričom táto skutočnosť v sťažovateľovi vyvolala dôvodnú pochybnosť, že vo veci nerozhodovala osoba, ktorá by podľa § 2 ods. 3 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov spĺňala predpoklady na pozíciu vyšší súdny úradník, keďže v súlade so zákonnou úpravou funkciu vyššieho súdneho úradníka môže vykonávať ten, kto získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore práva na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike alebo má uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní vydaný zahraničnou vysokou školou.

10. Podľa sťažovateľa okresný súd v napadnutom uznesení o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 rozhodol bez náležitého odôvodnenia a vysporiadania sa s kľúčovými tvrdeniami. Napadnuté uznesenie okresného súdu je preto formalistické a nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia.

11. Postup okresného súdu je podľa sťažovateľa v rozpore so zákonom a súdnou praxou z dôvodu nerešpektovania zákonného znenia a judikatúry ústavného súdu, ktoré všeobecnému súdu ukladajú povinnosť riadne a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutie.

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľ súčasne požaduje zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania v sume 375,24 €.

II.

Ústavnoprávne východiská rozhodovania ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. V súlade s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený. V súlade s § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy (ústavná sťažnosť).

17. V súlade s § 132 ods. 1, 2 a 3 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (odsek 1). Ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (odsek 2). Ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

18. V súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Sťažovateľ namieta nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu pre nedostatok odôvodnenia, pričom v konkrétnostiach zdôrazňuje, že okresný súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s ním namietanými sťažnostnými námietkami (body 5 až 8 tohto uznesenia). Okrem toho namieta aj procesné pochybenie spočívajúce v nesplnení zákonných predpokladov vyššej súdnej úradníčky okresného súdu vydať vo veci rozhodnutie (bod 9 tohto uznesenia).

20. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

21. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

22. V zmysle už prezentovaných záverov sa ústavný súd pri posúdení namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu sústredil a zameral na posúdenie otázky, či sa okresný súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa, ktorú uplatňoval v podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

23. V súvislosti s námietkami prezentovanými sťažovateľom v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 (k tomu pozri námietky obsiahnuté v bodoch 5 až 8 tohto uznesenia) okresný súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že suma trov konania je vypočítaná a priznaná v súlade s príslušnými ustanoveniami vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

24. V konkrétnostiach okresný súd v napadnutom uznesení námietku sťažovateľa obsiahnutú v bode 5 tohto uznesenia vyhodnotil ako právne irelevantnú, „*keďže nie je možné na ňu prihliadať a v novom konaní náhradu trov nepriznať, keďže sa jedná o samostatné konania s inými žalovanými. Preto úspešnému žalobcovi v tomto konaní a jeho zástupcovi patrí odmena aj za toto konanie.*“.

25. Citovanú časť odôvodnenia okresného súdu považuje ústavný súd za udržateľnú. Ústavný súd, reagujúc na argumentáciu sťažovateľa, konštatuje, že vzájomná previazanosť skutkovej a právnej situácie v jednotlivých sporoch môže mať vplyv aj na posúdenie výšky priznanej náhrady trov konania. Samotný ústavný súd pri rozhodovaní vo veci náhrady trov konania prihliada na skutkovú a právnu previazanosť ústavných sťažností, keďže táto môže podľa názoru ústavného súdu v podstatnej miere znížiť nároky na prípravu zastupovania, ako aj spísanie ústavných sťažností (napríklad identický obsah). Pre zohľadnenie uvedených skutočností pri rozhodovaní o náhrade trov konania je však rozhodujúce to, že ide o niekoľko ústavných nárokov spojených na spoločné konanie (m. m. nálezy sp. zn. IV. ÚS 149/2010 z 30. júna 2010 a sp. zn. I. ÚS 382/2019 z 28. januára 2020). Vo veci sťažovateľa však išlo o žalobkyňou uplatňovaný nárok v samostatnom konaní.

26. Odhliadnuc od už uvedeného, ústavný súd navyše konštatuje, že námietke sťažovateľa prezentovanej v tomto smere v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 chýba už na prvý pohľad konkretizácia totožnosti skutkovej situácie, ktorá by odôvodňovala nepriznanie sumy náhrady trov konania za príslušný právny úkon. Nie je totiž dostatočné, aby totožnosť skutkovej situácie (v rôznych konaniach vedených okresným súdom) bola odôvodnená paušálnym poukazom (len) na totožnosť v predmete týchto konaní (zaplatenie pohľadávky zo strany bývalých zamestnancov žalobkyne za vzniknutý schodok) bez uvedenia ďalších konkrétnych skutkových či právnych okolností, ktoré by svojou prípadnou totožnosťou nepriznanie náhrady trov konania odôvodňovali.

27. V ďalšej časti napadnutého uznesenia sa okresný súd vyjadril aj k dôvodnosti priznanej náhrady trov konania v súvislosti s preukázateľnosťou úkonov, za ktoré bola náhrada priznaná (porady s klientom 16. januára 2015 a 25. septembra 2015), pričom

konštatoval, že „*tieto boli riadne osvedčené predložením dokladu o ich uskutočnení, čo je v spise riadne zdokumentované a po týchto poradách nasledoval vo veci úkon, čo aj samotný žalovaný vyššie uviedol, preto odmena za tieto úkony bola priznaná správne. Aj čo sa týka náhrady za stratu času a cestovného z dôvodu účasti pred súdom II. stupňa, aj keď sa jednalo iba o vyhlásenie rozsudku vo veci samej, aj za tieto úkony patri právnomu zástupcovi žalobcu odmena, lebo cesta bola vykonaná a riadne zdokladovaná. Pokiaľ sa týka stanoviska vo veci vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 21.9.2017, odmena za tento úkon patri tak, ako bola priznaná, lebo išlo o podanie stanoviska vo veci.*“.

28. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti časti rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania (jej sume). Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného rozhodnutia o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

29. Po oboznámení sa s relevantnými časťami napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie v podstatných častiach prílišný formalizmus či svojvôľu pri odôvodňovaní vysporiadavania sa okresného súdu so sťažnostnými námietkami sťažovateľa vo veci rozhodovania o sume náhrady trov nevykazuje. Naopak, okresný súd v napadnutom uznesení svoje stanovisko k jednotlivým sťažnostným námietkam sťažovateľa primerane a zároveň logicky zdôvodnil. Ústavný súd argumentáciu tvoriacu súčasť napadnutého uznesenia nemôže považovať za nesúladnú s limitmi sťažovateľom označených práv. Ústavný súd je tak toho názoru, že okresný súd rozhodol

vo veci sumy náhrady trov v intenciách právnych predpisov spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný exces a ani zásah do označených práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta.

30. Vzhľadom na už uvedené čiastkové závery hodnotí ústavný súd námietky sťažovateľa o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu (argumentácia v bodoch 5 až 8 tohto uznesenia) ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. K námietke obsiahnutej v bode 9 tohto uznesenia ústavný súd zdôrazňuje, že v súlade so svojou ustálenou judikatúrou stabilne judikuje, že nepripúšťa námietky, ktoré sťažovateľ uplatňuje po prvýkrát až v konaní pred ním samým (napr. nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 382/2013). Zo zistení ústavného súdu pritom vyplýva, že sťažnosť z 19. októbra 2020 podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 neobsahuje námietku procesného pochybenia prezentovanú v ústavnej sťažnosti (bod 9 tohto uznesenia). Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ netvrdil, tým menej preukazoval dôvody, pre ktoré relevantnú námietku procesného pochybenia v konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 nevzniesol, možno ustáliť, že sťažovateľ sa v rámci sťažnostného konania, ktorého ústavnosť je v tomto konaní preskúmaná, v rozpore so všeobecne uznávanou zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (právo patrí bdelym) a zanedbaním procesnej povinnosti sám pozbavil možnosti využiť právny prostriedok na ochranu svojich práv.

32. Vzhľadom na ničím neodôvodnenú absenciu predloženia námietky procesného pochybenia okresného súdu zo strany sťažovateľa v konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2020 je podľa názoru ústavného súdu v relevantnej časti daný dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti ako neprípustnej podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

33. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2021

Libor Duľa
predseda senátu